

ILLUSTRATIE ELIANE GERRITS

Valse veiligheid

Vorige week kwam er een verontwaardigende boodschap binnen op de lokale basisschool. Er zou een gewapende man rondlopen klaar om een aanslag te plegen. Onmiddellijk kwam het lokale SWAT-team in actie. SWAT staat voor *Special Weapons And Tactics*. Deze politie-eenheden zijn vergelijkbaar met onze ME. Nu omsingelden deze mannen in camouflagetenu met helmen, veiligheidsbrillen en M4-geweren de school. Binnen klonk het commando *Shelter-in-Place* door de intercom. De kinderen deden wat hun in veiligheidssoefeningen geleerd was. Ze gingen tegen de muur staan, deuren en ramen gingen dicht, de leerkracht verduisterde de kamer. Omdat deze indringer het op alle kinderen in de stad zou hebben gemunt, werden ook op de scholen van mijn kinderen maatregelen genomen. De middelbare scholen kregen de melding *Close-Campus*; niemand mocht het terrein betreden noch verlaten. Er werd bij verteld dat het geen oefening was. Via tekstberichten op hun mobieltjes begrepen ze al snel dat ze bedreigd werden door een actieve schutter. Het joeg hun de stuipen op het lijf. Twee uur later kreeg ik het volgende e-mailbericht van de schooldirecteur: „Beste ouders, vanmorgen kregen we een melding dat er een gewapend individu onze kinderen bedreigde. De poli-

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong verhuisde met haar gezin van Amsterdam naar Princeton, in de Verenigde Staten. Ze schrijft over wat haar opvalt.

tie heeft het onderzocht en vermoedt dat het om een hoax gaat die „swatting” heet. Iemand stuurt een bericht naar een instelling met een vals bericht dat er een ernstige bedreiging is, zodat het SWAT-team in actie komt. Onze school heeft alle juiste procedures gevolgd volgens het protocol van de politie. We willen politie en staf bedanken voor hun adequate reactie op de gebeurtenissen. We hebben allemaal samengewerkt om de veiligheid van uw kind te garanderen. De politie blijft voor de zekerheid nog even in de buurt, maar u kunt erop rekenen dat wij de dag vervolgen in een kalme en productieve leeromgeving.” Gerustgesteld was ik nauwelijks. Het had hetzelfde effect op me als de begintonen van de propagandafilm *Duck and Cover*. Deze film werd in 1951 uitgebracht door American Federal Civil Defense Administration, in samenwerking met de veiligheidscommissie van de nationale onderwijsbond. Dieldeldom-

dom, dieldeldomdom, hoor je. Vervolgens komt het schildpadje Bert in beeld. Alert als hij is, ziet hij het gevaar dat hem bedreigt: een brandend lontje dat een gemeen aapje boven hem laat bungelen. Maar Bert zal niets overkomen, want hij weet dat hij alleen maar hoeft te luisteren naar de overheid. Wat voor Bert geldt, zo wordt in het filmpje uitgelegd, geldt voor ons allen. Wij zijn veilig zolang we luisteren naar de instructies die door intercoms tot ons komen. In de jaren vijftig gingen de kinderen onder hun lessenaartje zitten met hun handen boven hun hoofd. *Duck and Cover* zou hen beschermen tegen een atoombom. Mijn kinderen leren omgaan met aanslagen en moorddadige individuen. Ze oefenen het verschil tussen code rood, groen en geel, en de instructies *Lock-Down*, *Close-Down*, *Close-Campus* en *Shelter-in-Place*. We wikkelen hen in een warme deken van commando’s om hen te beschermen tegen gevaar, alsof het toverspreuken zijn. Hocus pocus pilatus pas, ik wou dat ik veilig was. Die nacht lig ik wakker. Ik zie de beelden voor me van de Sandy Hook school in Newtown, waar in 2012 een man binnendrong en binnen vijf minuten 26 mensen doodschoot. De Lock-Down-procedure die ze de week daarvoor geïmplementeerd hadden, werkte in het voordeel van de moordenaar. Ze zaten in een val.